

De roerloze tijd

plant, en je hebt zo'n bolletje in je hand, probeer je dan eens te realiseren dat je een levend 'tijdbommetje' in je handen hebt.

Krokusbollen zijn grappig verpakt in een vezelig jasje. Vaak piept het groeipuntje al te voorschijn. In het voorjaar komen eerst de lijnvormige blaadjes boven met hun witte middenstreep. En vlak daarop de bloemknop. Eerst een klein kegeltje, maar al gauw groeit dat uit tot een zesslippig kelkje met knalgele stempel en meeldraden. Eenmaal open worden ze enthousiast begroet door onze nog wat slaperige bijen. Dat is natuurlijk ook een voordeel als je zo vroeg bloeit, heb je alle bestuivers voor jezelf. Wat je ziet is een soort verlengde bloem. De stengel en het vruchtbeginsel zitten in eerste instantie nog onder de grond – een goede bescherming tegen late nachtvorst. Pas later groeit de stengel uit en komt het vruchtbeginsel boven de grond om te rijpen.

Nu ik zo over krokussen aan het schrijven ben, moet ik ineens ook denken aan nog iets van vroeger: als de eerste bloemknoppen zichtbaar waren, spande mijn opa altijd netjes boven de border, omdat de mussen anders de bloemen aan flarden pikten, vooral gele soorten waren blijkbaar erg aantrekkelijk. Ik ben er nooit achtergekomen wat hiervan de reden is. Voorzover ik me herinner, pikken ze ze alleen maar stuk zonder er van te eten. Als er iemand is die me daar iets naders over kan vertellen zou ik dat erg leuk vinden.

In de tussentijd ga ik genieten van de wonderen die komen gaan en neem me nu al voor om in de herfst nog wat extra bollen te planten om mezelf te verwennen met een vrolijk voorjaar.

Louis van der Heijden is educatief medewerker bij de Educatieve Natuurtuin Goffert in Nijmegen

Herstellend van een operatie lig ik in een gemakkelijke zetel in de tuin. Lezend in de Larousse Mensuel Illustré van maart 1907 realiseer ik mij hoe onvoorstelbaar immens en onherroepelijk zich de voorbije eeuw de veranderingen hebben voltrokken. Toen kon nog bijna niets van wat de wetenschap voorspiegelde, terwijl het nu een fluitje van een cent is geworden. Maar toch, is er ten gronde iets veranderd? De realiteit van nu is de droom van de mensheid van een eeuw geleden. Maken wij mensen dan zelf de werkelijkheid?

Ik laat mijn gedachten de vrije loop, hoor de kathedraalklokken van St.-Baafs (wind uit het noordoosten: zonnig, stabiel weer!). Een alarmerende koolmees. Stefaan die twee tuinen verder oefent met zijn honkbalbat. Een briesje, eerst suizelend in het riet, dan kletterend in de bamboe, tenslotte een applaus in de loofbomen. De merel zingt een strofe. De klapperende lege laadbak van een vrachtwagen die ergens in de verte over een verkeersdrempel rijdt. Een dichtslaande deur. Een koerende duif. De schaduw van een vogel. Een wolk vliegjes boven de vijver. Een optrekkende motor. Het flapperen van een vlag op de Lieven-Bauwens-building. Tsjilpende kuikentjes in de tuin van Luc. Gekwetter van mussen. Een klein vliegtuigje ronkt over, toch een vrij zwaar geluid. Iemand timmert met een hamer, even blaft een hond, geluid van een kaatsende bal, gekletter van plastic. Een zacht windje, het klokkenspelletje op het terras klingelt fijntjes. Twee babbelende kauwtjes vliegen over. Nu de kathedraal weer: twee klokken met verschillend ritme. De grootste, diepst klinkende, gaat trager. Ze halen elkaar in, steken elkaar voorbij, steeds nieuwe ritmes genererend. Soms volg je alleen de zwaarste, het lichtere geluid is moeilijker te volgen, lijkt meer te verwaaien. Motorfiets er doorheen. Een wiergeur waait uit de vijver: groen, vochtig, koel. Het klokje van de Toevlucht van Maria klept: 17u30? Een dichtslaand autoportier. Iemand roept: "Hallo!", klapt in de handen. Een vlieg zoemt voorbij. Aanzwellend verkeersgedruis in de verte. Een briesje. Een blatend lammetje enkele tuinen verder. Cavia rent ritselelend weg tussen bamboeblad als ik beweeg.

De geluiden vormen een geruststellende cocon van vrede. De tuin wordt transparant als de avond begint te vallen. Het zondoorschienen felle groen steekt af bij bijna zwarte holten in het gestruikte. Het ene rietblad werpt messcherpe schaduwen op het andere. De Cypreswolfsmelk en de Moeraswolfsmelk lichten geelgroen op naast het tere, zich ontrollende blad van de Brede stekelvaren, dat een wat bruiner palet heeft. Gele lis probeert zich nog tussen het Kalmoes te verstoppen maar verraadt zich al door zijn zwavelgele bloemknoppen. Adderwortel reikt met zijn roze aartjes op dunne stelen tot net onder de toppen van de Kalmoes. Geranium pratense is nog een en al belofte, maar Geranium phaeum spikkelt her en der al donker roodbruine spatten. Een tram op de Martelaarslaan klingelt. Ekster tsjekkert vier, vijf keer. Sjlperende mus. Zon op mijn voeten. Meer moet dat niet zijn, een tuin.

Johan Heirman